DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

25. marts 2010 *

I sag C-414/08 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 19. september 2008,

Sviluppo Italia Basilicata SpA, Potenza (Italien), ved avvocati F. Sciaudone, R. Sciaudone og A. Neri,

sagsøger,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved L. Flynn, bistået af avvocato A. Dal Ferro, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: italiensk.

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, J.-C. Bonichot, som fungerende formand for Anden Afdeling, og dommerne C. Toader (refererende dommer), C.W.A. Timmermans, P. Kūris og L. Bay Larsen,

generaladvokat: V. Trstenjak
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. september 2009,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. oktober 2009,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Sviluppo Italia Basilicata SpA nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 8. juli 2008 i sagen Sviluppo Italia Basilicata SpA mod Kommissionen (sag T-176/06, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for Sviluppo Italia Basilicata SpA's påstand dels om annullation af Kommissionens beslutning K(2006) 1706 af 20. april 2006 om nedsættelse af Den Europæiske Fond for Regionaludviklings

(EFRU) økonomiske bistand, som var tildelt som led i en fællesskabsstøtte til strukturelle interventioner i de regioner, der fremgår af »mål nr. 1« i Italien (herefter »den anfægtede beslutning«), inden for globaltilskuddet til gennemførelse af foranstaltninger til fremme af små og mellemstore virksomheder, som virker i regionen Basilicata, dels en påstand om erstatning for den skade, denne beslutning har forvoldt virksomheden.

Retsforskrifter

Grundforordningerne

2 I artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 af 24. juni 1988 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 185, s. 9), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2081/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 5, herefter »forordning nr. 2052/88«), er det fastsat, at for at virkeliggøre de generelle målsætninger i artikel 158 EF og 160 EF skal strukturfondene bidrage til virkeliggørelsen af fem højt prioriterede mål. Det første af disse (herefter »mål nr. 1«) består i »fremme af udviklingen og strukturtilpasningen i de tilbagestående regioner«. Regionen Basilicata er en af de regioner, der i overensstemmelse med denne forordnings bilag I omfattes af mål nr. 1.

3 Artikel 5 i forordning nr. 2052/88 opregner de mulige former for finansielle interventioner fra strukturfondene. Blandt disse nævner artikel 5, stk. 2, litra c), muligheden for, at interventionen tager form af et »globaltilskud«, der som regel forvaltes af en formidler udpeget af medlemsstaten i forståelse med Europa-Kommissionen, og som fordeles af denne i form af individuelle tilskud til de endelige modtagere.

4 De relevante procedureregler for interventionerne er fastsat i to forordninger, nemlig Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 174, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 20, herefter »forordning nr. 4253/88«), og Rådets forordning (EØF) nr. 4254/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFT L 374, s. 15), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2083/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 34, herefter »forordning nr. 4254/88«).

5 I artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 4254/88 bestemmes, at reglerne for anvendelse af globaltilskuddene indeholdes i en aftale, der i forståelse med den pågældende medlemsstat indgås mellem Kommissionen og den pågældende formidler. Denne aftale skal bl.a. præcisere, hvilke typer aktioner der skal gennemføres, efter hvilke kriterier støttemodtagerne udvælges, på hvilke betingelser og efter hvilke satser EFRU-støtten ydes, samt hvilke retningslinjer der benyttes ved anvendelsen af globaltilskuddene.

6 Under overskriften »Nedsættelse, suspension og ophævelse af støtten« bestemmes i forordning nr. 4253/88, artikel 24, stk. 1 og 2:

»1. Hvis gennemførelsen af en aktion eller foranstaltning kun synes at berettige, at der ydes en del af den bevilligede finansielle støtte, foretager Kommissionen en passende undersøgelse af sagen inden for rammerne af partnerskabet og anmoder bl.a. medlemsstaten eller de andre myndigheder, som denne har udpeget til iværksættelsen af aktionen, om at fremkomme med deres bemærkninger inden for en given frist.

2. Efter denne undersøgelse kan Kommissionen nedsætte eller suspendere støtten for den pågældende aktion eller foranstaltning, hvis undersøgelsen bekræfter en uregelmæssighed, især en betydelig ændring, der berører aktionens eller foranstaltningens

art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.«

7 Artikel 25 og 26 i forordning nr. 4253/88 fastsætter bestemmelserne for tilsyn og evaluering af gennemførelsen af den finansielle støtte. Navnlig fastsættes følgende i artikel 25, stk. 1 og 3:

»1. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer som led i partnerskabet et effektivt tilsyn med fondsstøttens anvendelse inden for fællesskabsstøtterammerne og de specifikke aktioner (programmer osv.). Denne overvågning sikres ved hjælp af rapporter, der udarbejdes efter procedurer fastlagt ved fælles overenskomst, stikprøvekontrol og dertil nedsatte udvalg.

[…]

3. Overvågningsudvalgene nedsættes inden for rammerne af partnerskabet på grundlag af en aftale mellem den pågældende medlemsstat og Kommissionen.

Kommissionen og i givet fald EIB kan være repræsenteret i disse udvalg.«

Kommissionsbeslutningerne med de relevante bestemmelser for den pågældende finansielle intervention

8 Den 29. juli 1994 vedtog Kommissionen beslutning 94/629/EF om fastlæggelse af en EF-støtteramme for EF's strukturinterventioner i de italienske regioner, der er omfattet af mål nr. 1, dvs. Abruzzi, Basilicata, Calabrien, Campanien, Molise, Puglia, Sardinien og Sicilien (EFT L 250, s. 21), for perioden fra den 1. januar 1994 til den 31. december 1999.

9 Den 23. april 1997 vedtog Kommissionen beslutning 97/322/EF om ændring af beslutningerne om godkendelse af fællesskabsstøtterammerne, de samlede programmeringsdokumenter og fællesskabsinitiativerne til fordel for Italien (EFT L 146, s. 11). Denne beslutning fastsatte bestemmelserne om de udgifter, der er støtteberettigede i de forskellige fællesskabsinterventioner i Italien. Bilaget til den pågældende beslutning indeholder et faktablad nr. 19 (herefter »faktablad nr. 19«) vedrørende støtteberettigede udgifter under strukturfondene for finansieringsteknik, der består i venturekapitalfonde (herefter »VK-fondene«).

10 De grundlæggende principper, der anvendes til medfinansieringen af de finansieringsteknikker, som er fastsat i faktablad nr. 19, bestemmer bl.a.:

»ii) [Fællesskabet] medfinansierer det offentliges bidrag til fondes egenkapital. [Det] deltager ikke i fondenes forvaltning, ligesom [det] heller ikke yder bidrag til deres driftsudgifter. Kun medlemsstaten og dens private eller offentlige partnere kan være andelshavere/aktionærer i disse fonde, ikke Kommissionen.

[…]

vii) De nærmere bestemmelser for sådanne fondes drift skal være tilpasset bestemmelserne for interventionernes finansielle gennemførelse, navnlig med hensyn til retlig og finansiel forpligtelse, faktisk afholdte udgifter og afslutning af interventionen.

viii) [VK-fondene] bistår finansielt og økonomisk levedygtige virksomheder. […]«

11 Hvad angår de særlige bestemmelser vedrørende VK-fondene fastsætter faktablad nr. 19 under punkt B, der har overskriften »Nærmere regler for [VK-fondes] drift«, følgende:

»[…]

2. [VK-fondenes] interventioner består i erhvervelse af kapitalinteresser, bl.a. tegning af egenkapital (aktier og andele) i de støttede virksomheder, lån (eventuelt ansvarlig lånekapital), obligationer (eventuelt konvertible) osv. […]

[…]

8. I EF-interventionsperioden skal [VK-fondens] indtægter (bl.a. eventuelle udbytter, merværdi og renteafkast) tilføres fonden og anvendes til at finansiere

erhvervelse af kapitalinteresser og dækning af driftsudgifter inden for [i det samme faktablad] nedenstående grænser.

[…]

10. [VK-fondene] skal for hvert kalenderår udarbejde en rapport, som fremlægges for Kommissionen efter udtalelse fra overvågningsudvalget. Rapporten skal indeholde en balance og en analyse af [VK-fondens] indtægter og tab, en detaljeret opgørelse over driftsudgifter, en analyse af tilbagebetalinger til fonden, en detaljeret liste over kapitalinteresser (investeringer, ydede lån osv. pr. virksomhed og pr. sektor, under iagttagelse af den gældende tavshedspligt) og en redegørelse om eventuelle problemer og om, hvilke løsninger der er blevet foreslået eller valgt.

11. Kommissionen og Revisionsretten har ret til at foretage kontrol af [VK-fondenes] aktiviteter, herunder ret til at foretage eller lade foretage revision hos de virksomheder, som [VK-fondene] har bistået eller bistår.

[…]«

12 Del C i faktablad nr. 19 definerer begrebet »retlig og finansiel forpligtelse« som »dokumentet vedrørende tilvejebringelse eller udvidelse af en [VK-fonds] startkapital«. De »faktisk afholdte udgifter« defineres under samme del som bestående af »den kapital, som partnerne har indbetalt til [VK-fonde] (kapitalindskud) i nøje sammenhæng med gennemførelsesrapporterne, der viser de erhvervede kapitalinteresser, som godtgør, at foranstaltningen gennemføres efter planen«.

13 Del D i faktablad nr. 19 fastsætter under overskriften »Afslutning af interventionen« følgende:

»1. [VK-fonde] skal oprettes for et passende tidsrum, der er foreneligt med de tilstræbte mål. Det korteste tidsrum, de kan være oprettet for, er det tidsrum, interventionen løber.

2. Ved afslutningen af EF-interventionen (efter sidste frist for udbetalinger) skal [VK-fondes] finansielle nettostilling gøres op ved at sammenholde anvendelsen af det samlede kapitalindskud med det samlede beløb, der er anvendt til interventioner i virksomheder i løbet af den pågældende periode.

— Hvis det samlede beløb for interventioner i virksomhederne i løbet af perioden udgør mindst 100% af den indskudte kapital, betragtes foranstaltningen som gennemført fuldt ud.

[…]

— Hvis det ved interventionernes afslutning — trods overvågningsudvalgets tilsyn — alligevel forholder sig således, at det samlede beløb for interventionerne i virksomhederne i den pågældende periode er lavere end det samlede kapitalindskud, vil et beløb svarende til overskuddet blive trukket fra den slutsaldo, som EF udbetaler til medlemsstaten i forbindelse med den pågældende intervention.

3. Efter betaling af slutsaldoen for den pågældende intervention intervenerer Kommissionen ikke længere i gennemførelsen eller overvågningen af aktionen […]«

Sagens baggrund

Sagens baggrund og den anfægtede beslutning

14 Til gennemførelse af forordning nr. 2052/88 godkendte Kommissionen ved beslutning 94/629 de EF-retsforskrifter, der er relevante for interventioner til fordel for de italienske regioner, som er omfattet af mål nr. 1, herunder særligt regionen Basilicata, for perioden fra den 1. januar 1994 til den 31. december 1999.

15 For at fremme udviklingen af små og mellemstore virksomheder (herefter »SMV«) i regionen Basilicata forelagde den italienske regering den 24. februar 1998 Kommissionen en anmodning om finansiel støtte i form af globaltilskud. Mål nr. 2, som der henvises til i denne anmodning, foreskrev oprettelse af en VK-fond fra EFRU og den private sektor for at gennemføre finansielle interventioner (erhvervelse af egenkapital, ansvarlig lånekapital og konvertible obligationslån) til fordel for virksomheder, der har deres hjemsted i denne region eller har til hensigt at etablere sig dér.

16 Ved beslutning K(1999) 314 af 2. marts 1999 om ydelse af støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til et globaltilskud med henblik på støtteforanstaltninger til fordel for små og mellemstore virksomheder, som virker i regionen Basilicata, og som er omfattet af fællesskabsstøtterammen under mål nr. 1 i Italien, godkendte Kommissionen tildelingen af den støtte, som de italienske myndigheder havde anmodet om (herefter »beslutningen om støttetildeling«).

17 Artikel 5 i beslutningen om støttetildeling fastsætter, at »fællesskabsstøtten vedrører de udgifter, der er forbundet med aktiviteter omtalt i globaltilskuddet, og som, inden for medlemsstaten, er genstand for bindende juridiske forpligtelser, og for hvilke de fornødne økonomiske ressourcer udtrykkeligt er indgået inden den 31. december

1999«. Den sidste frist for bogføringen af udgifter vedrørende disse transaktioner var fastsat til den 31. december 2001.

18 Projektet om globaltilskud, som de italienske myndigheder tilstillede Kommissionen med henblik på at opnå støtte, var vedlagt som bilag til beslutningen om støttetildeling (herefter »projektet om globaltilskud«) og udgør en integrerende del af denne beslutning. Af dette projekt fremgår det, at gennemførelsen af interventionen skulle ske i tre faser, der bestod i henholdsvis at »fremme«, »oprette« og »forvalte« VK-fonde (punkt 5.2.2 i projektet om globaltilskud). Det fremgår endvidere heraf, i punkt 5.2.5, at fonden råder over 9,7 mio. EUR, hvoraf de 4,7 mio. EUR hidhørte fra EFRU, og i henhold til faktablad nr. 19 forstår man »ved forpligtelse: dokumentet vedrørende tilvejebringelse […] af en venturekapitalfonds startkapital [og] ved udgifter: udbetaling i kontanter af [VK-fondenes] andel af kapitalen, som frigives af deltagerne«. Nævnte projekt bestemmer endelig, at aftalerne skulle indgås »senest den 31. december 1999« (punkt 5.2.6 i samme projekt), og at VK-fondene skulle have en varighed på ti år at regne fra stiftelsen.

19 De nærmere regler for tildeling af globaltilskuddet blev fastlagt i en aftale indgået den 22. juli 1999 mellem Kommissionen og Centro europeo di impresa e innovazione Systema BIC Basilicata, der oprindeligt var oprettet til formidlingen af globaltilskuddet, og som appellanten trådte i stedet for (herefter »aftalen«). Denne aftale fastsætter i artikel 9, at der skal oprettes et overvågningsudvalg bestående af repræsentanter for Kommissionen, for de nationale myndigheder og for formidleren.

20 Aftalens artikel 9, stk. 2 og 3, fastsætter:

»2. Både i løbet af deres anvendelse [og] efter denne er de foranstaltninger, der blev iværksat i medfør af den foreliggende aftale, undergivet bestemmelserne vedrørende overvågning og evaluering, som er fastsat af forordning (EØF) nr. 4253/88 og præciseret i [fællesskabsstøtterammen].

3. Den evaluering, der er nævnt i stk. 1 og 2, udføres under overvågningsudvalget for globaltilskuddets ansvar. Formidleren stiller alle de for overvågningen og evalueringen nødvendige data til rådighed for udvalget.«

21 I aftalens artikel 13, stk. 2 og 4, bestemmes følgende:

»2. […] betalingen af det resterende beløb er betinget af følgende kumulative krav:

— at regionen Basilicata forelægger Kommissionen en anmodning om betaling, behørigt påtegnet [af økonomi- og finansministeriet] senest seks måneder efter den konkrete gennemførelse af den pågældende handling

[…]

4. Indgåelsen af udgiftsforpligtelser til fordel for de initiativer, der er udvalgt til at modtage globaltilskuddet (beslutning om tildeling, indgåelse af aftaler for eksterne aktiviteter) skal ske senest den 31. december 1999. Betalinger, der foretages af formidleren i forbindelse med tildelingen af globaltilskuddet, skal ske senest den 31. december 2001, og regnskabsaflæggelsen til Kommissionen af formidlerens faktisk afholdte udgifter i forbindelse med tildelingen af dette tilskud skal ske senest den 30. juni 2002.«

22 Aftalens artikel 16, stk. 5, er sålydende:

»Såfremt formidleren undlader at opfylde en af de i aftalen fastsatte forpligtelser eller ikke opfylder den på passende vis, kan Kommissionen — i samråd med regionen Basilicata — ved anbefalet brev pålægge formidleren at opfylde den pågældende forpligtelse. Hvis denne forpligtelse ikke opfyldes senest en måned efter meddelelsen, kan Kommissionen, i samråd med regionen Basilicata, og uanset de retsfølger, der er fastsat i den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen, ophæve aftalen uden yderligere formaliteter.«

23 Endelig bestemmer aftalens artikel 18, at aftalen ophører den 30. juni 2002.

Oprettelse og gennemførelse af VK-fonden

24 VK-fonden blev stiftet den 16. december 1999 med en økonomisk bevillingsramme på 9,7 mio. EUR, hvoraf 4,7 mio. EUR blev finansieret af EFRU og 5 mio. EUR af private investorer. Der blev foretaget fuld indbetaling af andelene i den periode, der løber mellem februar 2000 og december 2001.

25 Ved skrivelse af 18. marts 2003 sendte regionen Basilicata den endelige opgørelse over udgifter samt appellantens anmodning om betaling til det italienske økonomi- og finansministerium. Den 20. marts 2003 videresendte ministeriet disse dokumenter til Kommissionen.

26 Ved skrivelse af 10. februar 2004 meddelte Kommissionen de italienske myndigheder og appellanten, at den, under henvisning til del D i faktablad nr. 19, fandt, at en del af den oprindeligt ydede støtte ikke var begrundet, eftersom den ikke var investeret i SMV inden den 31. december 2001.

27 Den 20. april 2006 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning, ved hvilken den, eftersom en del af EFRU's støtte ikke var blevet anvendt til erhvervelse af kapitalinteresser i SMV inden den 31. december 2001, nedsatte det støttebeløb, der skulle ydes inden for globaltilskuddet til regionen Basilicata, med 4 554 108,91 EUR, og den fastsatte tilbagebetalingen af et beløb på 3 434 108,91 EUR.

28 I den omtvistede beslutnings punkt 9, 10, 18 og 19 redegjorde Kommissionen for de indvendinger, der var blevet fremsat skriftligt samt under den høring af formidlerorganisationen, der fandt sted den 27. oktober 2005. Kommissionen fremhævende desuden navnlig følgende i beslutningens punkt 22:

»For så vidt angår problemet med, at udgifterne ikke er støtteberettigede, har Kommissionen vurderet, at interventionerne i en venturekapitalfond er underlagt en »nyttebetingelse« og reelle positive fald for virksomhederne, hvilket ikke er opfyldt i den foreliggende sag, fordi mindre end 3% af fondens tildeling (9 700 000 EUR, heraf 4 700 000 EUR fra EFRU) på tidspunktet for den sidste frist, der var fastsat for at gennemføre projektets betalinger (31.12.2001), var blevet anvendt til erhvervelse af kapitalinteresser i virksomhederne. Mere præcist kan EFRU's formål, der er at finansiere produktive investeringer, som gør det muligt at opretholde eller skabe arbejdspladser på lang sigt og at støtte [SMV's] aktiviteter ved at forbedre deres muligheder for adgang til kapitalmarkederne, ved at stille garantier og ved et erhverve kapitalinteresser, ikke anses for effektivt opfyldt ved kapitalandelenes blotte udbetaling i kontanter til oprettelsen af fonden.«

Den appellerede dom

29 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. juni 2006 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning samt om betaling af erstatning.

Annullationssøgsmålet

30 I svarskriftet for Retten gjorde Kommissionen indsigelse mod en realitetspåkendelse af annullationspåstanden med henvisning til, at appellanten, for så vidt som virksomheden hverken var adressat for den anfægtede beslutning eller modtager af det tildelte tilskud i henhold til EFRU's finansielle støtte, ikke var umiddelbart berørt i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF.

31 Retten tog ikke stilling til denne formalitetsindsigelse ved at fastslå, at påstanden under alle omstændigheder var ugrundet.

32 Til støtte for annullationspåstanden påberåbte appellanten sig seks anbringender, hvoraf kun den relevante del af disse er anført i appelsagen.

33 Med anbringendet om tilsidesættelsen af faktablad nr. 19 gjorde appellanten gældende, at Kommissionen foretog en forkert fortolkning af begrebet »faktisk afholdte udgifter«, der findes i nævnte faktablads del C. Kommissionen tog faktisk ikke faktabladets sondring mellem begreberne »udgifter« og »forpligtelser« i betragtning, og den konkluderede således, at de »faktisk afholdte udgifter«, som skulle være gennemført før fristens udløb den 31. december 2001, var VK-fondens erhvervede

kapitalinteresser i de SMV. Det fremgår derimod klart af nævnte del, af punkt 5.2.5 i projektet om globaltilskud samt af artikel 5 i beslutningen om støttetildeling og af aftalens artikel 13, stk. 4, at de »faktisk afholdte udgifter« er »forpligtelserne«, dvs. udbetalingerne i kontanter til fordel for VK-fonden, hvorfor alene disse udbetalinger skulle gennemføres før udløbet af ovennævnte frist.

34 Appellanten anførte desuden, at EF-interventionens varighed kun kunne falde sammen med fondens varighed, og fonden ophørte med at eksistere den 16. december 2009. Appellanten fremhævede herved, at det det ville have været vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at denne fond senest den 31. december 2001 erhvervede kapitalinteresser i SMV'erne for et beløb svarende til dens kapital.

35 Retten har forkastet dette anbringende ved i præmis 42-59 i den appellerede dom at fastslå, at Kommissionen korrekt havde fastsat den 31. december 2001 som slutdato for EF-interventionen. Retten fastslog, at det fremgår af faktablad nr. 19, og navnlig af del D, at denne interventions varighed ikke falder sammen med VK-fondens varighed, som kan fortsætte ud over interventionens afslutning. Retten fandt desuden, at det følger af samme faktablads del C, at de »faktisk afholdte udgifter«, som skal gennemføres før den 31. december 2001, ikke alene udgøres af dem, der svarer til VK-fondens oprindelige oprettelse, men ligeledes af sidstnævntes »erhvervede kapitalinteresser«. En sådan fortolkning bekræftes ifølge Retten af punkt 5.2.5 i projektet om globaltilskud, som gengiver bestemmelserne i nævnte del C, samt af aftalen, der ophører den 30. juni 2002, og en sådan dato kan ikke fastsættes før datoen for EF-interventionens afslutning.

36 Med anbringendet om en manglende logik, utilstrækkelighed samt manglende retlige og faktiske betingelser, der kunne danne grundlag for den anfægtede beslutning, gjorde appellanten gældende, at Kommissionen baserede denne beslutning på den påståede tilsidesættelse, der er anført i beslutningens punkt 22, af en »nyttebetingelse for interventionen«, som hverken fremgår af beslutningen om støttetildeling eller af projektet om globaltilskud. Appellanten udtalte, at tilsidesættelsen af denne betingelse, hvis den var godtgjort, under alle omstændigheder ikke kunne udgøre en

uregelmæssighed, der påvirker interventionens art eller gennemførelsesvilkår efter artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88.

37 Retten fandt herved i præmis 66-75 i den appellerede dom, at det klart fremgår af korrespondancen mellem parterne under den administrative procedure samt af 23. betragtning til den anfægtede beslutning, at Kommissionen navnlig lagde del D i faktablad nr. 19 til grund, og at de øvrige begrundelser, der er nævnt i beslutningen, kun tjener til at forsvare Kommissionens fortolkning af denne del. Retten bemærkede desuden, at artikel 1 i forordning nr. 4254/88 bestemmer, at EFRU tilsigter finansieringen af produktive investeringer. EFRU's interventioner skal derfor undersøges i lyset af deres formål, som ikke kan anses for faktisk opnåede ved kapitalandelenes blotte udbetaling i kontanter til oprettelsen af VK-fonden.

38 Med anbringendet om tilsidesættelse af procedurereglerne og navnlig dem, der er fastsat i artikel 25 og 26 i forordning nr. 4253/88, gjorde appellanten gældende, at Kommissionen ikke kunne indlede den procedure, der er fastsat i denne forordnings artikel 24, uden i løbet af interventionens gennemførelse — navnlig under møderne i overvågningsudvalget den 14. juni og 10. december 2001 — at have rejst indsigelser mod dens gennemførelse.

39 For så vidt angår den påståede tilsidesættelse af artikel 25 og 26 i forordning nr. 4253/88 har Retten i præmis 79 i den appellerede dom bl.a. fastslået, at disse artikler ikke fastsætter nogen procedureregel, der betinger Kommissionens ret til at nedsætte eller ophæve en finansiel støtte af, at der er rejst tvivl om den rette gennemførelse af projektet før afslutningen af interventionen.

40 Retten har i samme præmis 79 tilføjet, at selv om Den Europæiske Unions retsinstanser måtte kunne anvende procedureregler, der ikke er udtrykkeligt fastsat af

lovgiver, med henblik på at opfylde grundlæggende principper (jf. i denne retning dom af 21.9.2000, sag C-462/98 P, Mediocurso mod Kommissionen, Sml. I, s. 7183), har appellanten i den foreliggende sag ikke hævdet, at den procedureregel, som virksomheden har påberåbt sig, og som kan udledes af Kommissionens forpligtelser til overvågning, er nødvendig med henblik på at sikre appellantens ret til kontradiktion.

41 Med sine anbringender vedrørende tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet samt tilsidesættelsen af proportionalitetsprincippet gjorde appellanten gældende, at Kommissionen skabte en berettiget forventning hos appellanten ved gennemførelsen af projektet navnlig på grund af overvågningsudvalgets godkendelse af de foretagne interventioner og af projektet om globaltilskuds fremgang. Appellanten hævdede, at skønt alle de halvårlige rapporter, der skal indleveres til dette udvalg, utvetydigt viser, at der den 30. juni 2001 ikke var gennemført nogen økonomisk transaktion, havde nævnte udvalg aldrig haft nogen indvendinger herimod.

42 Retten har i præmis 89-92 i den appellerede dom fastslået, at de af appellanten påberåbte omstændigheder ikke var af en sådan art, at de var egnede til at skabe en berettiget forventning hos virksomheden, eftersom de præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer, der er påberåbt af appellanten, selv om de var bevist, var i strid med gældende retsregler og navnlig faktablad nr. 19.

43 Appellanten henviste endelig til, at den anfægtede beslutning indebar en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet ved, at den ikke nøjedes med at standse overførelsen af endnu ikke overførte beløb, men ligeledes krævede tilbagebetaling af allerede tildelte beløb.

44 Retten har herved i præmis 93 i den appellerede dom fastslået, at Kommissionen ikke havde nogen skønsbeføjelse hvad angik følgerne af, at en del af den til VK-fonden

indbetalte kapital ikke var investeret i SMV pr. 31. december 2001. Retten har herved henvist til Domstolens dom af 5. oktober 1999, Nederlandene mod Kommissionen (sag C-84/96, Sml. I, s. 6547, præmis 22, 23 og 47), og har tilføjet, at en hensyntagen til de af appellanten forskellige påberåbte omstændigheder ikke alene ville indebære en anerkendelse af tilsidesættelsen af de regler, der er indeholdt i faktablad nr. 19, men også ville være af en sådan art, at den gjorde det muligt for appellanten at få fordel af sin fejlagtige fortolkning.

Erstatningssøgsmålet

45 Til støtte for erstatningspåstanden gjorde sagsøgeren gældende, at den anfægtede beslutning, som hviler på en fejlagtig fortolkning af den gældende forordning, påførte virksomheden tab. For at vurdere disse tab henviste appellanten både til de angivelige økonomiske tab — svarende til det beløb, som Kommissionen besluttede at kræve tilbagebetalt, forhøjet med det beløb, som Kommissionen besluttede ikke at overføre — og til den tabte fortjeneste samt den ikke-økonomiske skade, der følger af skaden på appellantens omdømme som virksomhed på grund af den omstændighed, at appellanten befinder sig i en situation, der gør, at virksomheden tvinges til at misligholde sine forpligtelser.

46 Appellanten hævdede desuden, at selv hvis Retten måtte anse den anfægtede beslutning for ganske mangelfri, skal Kommissionen under alle omstændigheder erstatte de tab, som er blevet påført appellanten på grund af disse tabs usædvanlige og særlige karakter.

47 Retten fastslog i præmis 112-117 i den appellerede dom, at undersøgelsen af de anbringender, appellanten havde påberåbt sig til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede beslutning, intet havde frembragt om, at beslutningen var behæftet med ulovlighed, og at betingelserne for, at en institution pådrager sig ansvar som

følge af en retsstridig handling, ikke var opfyldt. Retten fandt desuden, at den usædvanlige og særlige karakter af de tab, der angiveligt var lidt af appellanten, ikke var godtgjort, eftersom den angivelige manglende kontrol og undersøgelse, som Kommissionen var kritiseret for, ikke hindrede appellanten i at undgå det hævdede tab. Retten frifandt derfor ligeledes Kommissionen for påstanden om erstatning som følge af en retmæssig handling.

Appellen

48 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, og sagen hjemvises til Retten med henblik på realitetsbehandling under hensyn til Domstolens bemærkninger.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger både i denne sag og i sagen ved første instans.

49 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger både i denne sag og i sagen ved første instans.

50 Til støtte for appellen har appellanten gjort otte anbringender gældende, ved hvilke virksomheden bestrider Rettens vurdering af appellantens påstand om annullation af den anfægtede beslutning; to anbringender gøres gældende vedrørende Rettens vurdering af appellantens erstatningspåstand.

Om den appellerede doms del vedrørende formaliteten med hensyn til annullationspåstanden

51 I svarskriftet har Kommissionen indledningsvis gentaget sin argumentation fra første instans om, at påstandene vedrørende annullation af den anfægtede beslutning ikke kan antages til realitetsbehandling. Kommissionen har navnlig fremhævet, at appellanten, der ikke er adressat for denne beslutning, som er adresseret til Den Italienske Republik, ikke er umiddelbart berørt af beslutningen i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF. Kommissionen har under alle omstændigheder med henvisning til Domstolens praksis tilkendegivet, at for så vidt som en førsteinstansafgørelse — der fastslår, at det ikke er nødvendigt at tage stilling til den af en part påståede formalitetsindsigelse, men som tiltræder denne parts påstande om realiteten — ikke kan appelleres (jf. bl.a. dom af 26.2.2002, sag C-23/00 P, Rådet mod Boehringer, Sml. I, s. 1873, præmis 50 og 51), har den ikke til hensigt nedlægge påstand om ophævelse af den appellerede dom, for så vidt som dommen undlod at træffe afgørelse om den i første instans rejste formalitetsindsigelse.

52 Det er herved tilstrækkeligt at bemærke, at eftersom sådanne argumenter ikke har til formål at rejse tvivl om den appellerede doms konklusion, skal de anses for irrelevante og følgelig forkastes som sådanne.

Om den appellerede doms del vedrørende berettigelsen af annullationspåstanden

Det første appelanbringende vedrørende »fordrejningen af appellantens søgsmål«

— Parternes argumenter

53 Med det første appelanbringende har appellanten gjort gældende, at Retten ved at undersøge de anbringender, der blev påberåbt til støtte for appellantens annullationssøgsmål, i en anden rækkefølge end den, som følger af stævningen, dels forrykkede den logiske sammenhæng af Kommissionens argumenter til at underbygge den anfægtede beslutning, og dels fordrejede meningen og betydningen af appellantens søgsmål. Retten fandt faktisk særligt, at det centrale punkt i nævnte beslutnings begrundelse består i overskridelsen af den fastsatte frist til at gennemføre de støtteberettigede udgifter, mens Kommissionen udtrykkeligt i punkt 22 i beslutningens begrundelse kræver, at VK-fondens finansielle interventioner for at være støtteberettigede er undergivet en »nyttebetingelse«. Med sit første anbringende har appellanten imidlertid præcist bestridt lovligheden af en sådan betingelse uden at få Rettens svar.

54 Kommissionen gør gældende, at disse påstande er forkerte. Kommissionen fremhæver dels, at Retten tog stilling til anbringendet vedrørende den ulovlige henvisning til nyttebetingelsen, og dels, at den undersøgelsesrækkefølge, som Retten fulgte, fremtræder som logisk, rimelig og i overensstemmelse med det ræsonnement, der er foretaget i den anfægtede beslutning. Beslutningen er nemlig baseret på bestemmelserne i faktablad nr. 19, mens »nyttebetingelsen« er fremført i beslutningen — ikke som hjemmel for den, men som et forklarende begreb for selve kernen i reglerne for VK-fondens drift og udgør nøglen til fortolkningen af disse.

— Domstolens bemærkninger

55 Med det første anbringende har appellanten nærmere bestemt bestridt den logiske rækkefølge, som får det ræsonnement, der er fulgt af Retten i den appellerede doms begrundelse, til at hænge sammen. Ifølge appellanten har en sådan rækkefølge ændret meningen og betydningen både af den anfægtede beslutning og af stævningen.

56 Det skal i den forbindelse fremhæves, at en dom fra den instans, der realitetsbehandler sagen, og som undersøger begrundelsen i en beslutning fra en EU-institution ved at tage alle de forhold, der af institutionen er lagt til grund, i betragtning, ikke selv alene kan ændre denne beslutnings betydning, når instansen behandler disse forhold i en anden rækkefølge end den, der følges i nævnte begrundelse. Når Retten hverken har fordrejet eller vurderet den anfægtede retsakts faktiske og retlige forhold, kan en systematisk analyse af disse forhold i en anden rækkefølge end den, der er fulgt i retsakten, i modsætning til det af appellanten anførte, dermed ikke udgøre en retlig fejl.

57 På samme måde skal det, hvad angår den angivelige fordrejning af meningen og betydningen af stævningen, bemærkes, at den ret, der skal træffe afgørelse i sagen, ved undersøgelsen af en stævnings anbringender ikke er forpligtet til i sin begrundelse at følge den rækkefølge, som stævningens ophavsmand har fremsat disse anbringender i.

58 For så vidt som appellanten med det første anbringende ikke har påvist nogen mangel af en sådan art, der kan plette den appellerede doms begrundelse, kan anbringendet ikke tages til følge.

59 Det første anbringende, der er påberåbt af appellanten til støtte for virksomhedens appel, skal følgelig forkastes som ubegrundet.

Det andet appelanbringende vedrørende den fejlagtige fortolkning af faktablad nr. 19

— Parternes argumenter

60 Ifølge appellanten har Retten ved vurderingen af annullationsanbringendet om tilsidesættelsen af faktablad nr. 19 ikke blot suppleret den anfægtede beslutnings begrundelse ved at sætte sig i stedet for Kommissionen, men har ligeledes på en fejlagtig måde fortolket nævnte faktablad. Retten har faktisk givet en unøjagtig definition af »faktisk afholdte udgifter« ved i disse at inkludere både udgifterne vedrørende oprettelsen af VK-fonden og de udgifter, der svarer til VK-fondens erhvervede kapitalinteresser i SMV, hvorved den på fejlagtig vis har konkluderet, at disse kapitalinteresser skulle være erhvervet pr. 31. december 2001.

61 Denne fortolkning er baseret på en tvetydighed. Den erhvervede kapitalinteresse i SMV er nemlig ikke forbundet direkte med gennemførelsen af den finansielle intervention, men med dens effektive virkninger. Adressaterne for denne intervention er dermed ikke SMV, men alene VK-fonden. Nævnte dato skulle således have fundet anvendelse alene på de overførsler, der var bestemt til oprettelsen af fonden.

62 Appellanten har herved gjort gældende, at datoen den 31. december 2001 ikke er angivet i nogle af referenceretsakterne som udløbet for den frist, inden for hvilken alle udgifter skulle være gennemført. Projektet om globaltilskud vedrørende mål nr. 2 henviser særligt til nævnte dato som den, der udgør udløbet for de »udgifter«, som består i pengeoverførsler til VK-fonden, og ikke til investeringer i SMV. Rettens fortolkning, der anvender nævnte dato for disse investeringer, kan heller ikke berettiges af aftalen — navnlig dens artikel 13, stk. 4, som er en generel bestemmelse med anvendelse på alle de foranstaltninger, som er omfattet af projektet om globaltilskud, og ikke blot på mål nr. 2, genstanden for nærværende sag.

63 Appellanten har i øvrigt anført, at det ville være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at gennemføre interventionerne i SMV før den 31. december 2001, eftersom VK-fonden først var fuldt oprettet på den dato.

64 Kommissionen har bestridt alle appellantens argumenter. For så vidt angår klagepunktet om, at Retten ikke har fremlagt sine egne begrundelser, men har anvendt begrundelserne i den anfægtede beslutning, har Kommissionen henvist til, at Rettens bemærkninger i den appellerede dom ikke er i strid med denne beslutnings begrundelser, da Kommissionen selv altid har anset de »faktisk afholdte udgifter« for at svare til de investeringer, der er foretaget i SMV.

65 Kommissionen har, hvad angår fortolkningen af projektet om globaltilskud, anført, at formålene med mål nr. 2 ikke kan begrænses til VK-fondens gennemførelse, som appellanten har hævdet, men ligeledes skal tage hensyn til denne foranstaltnings »operationelle fase«, der omfatter erhvervelse af kapitalinteresser i SMV. For så vidt angår fortolkningen af faktablad nr. 19 har Kommissionen, således som Retten korrekt har bemærket, desuden vurderet, at definitionen af »faktisk afholdte udgifter«, der fremgår af dette faktablad, udtrykkeligt knytter udgiftsbegrebet i forbindelse med VK-fonden til begrebet for EFRU's medfinansiering af egentlige finansieringstekniske interventioner til fordel for SMV. Fristen den 31. december 2001 kan følgelig kun henvise til investeringer, der er foretaget i disse virksomheder.

66 Hvad endelig angår argumenterne vedrørende de objektive vanskeligheder i forbindelse med investeringernes gennemførelse før den 31. december 2001 har Kommissionen, som Retten ligeledes har bemærket, fremhævet, at projektet om globaltilskud i punkt 5.2.2 fastsatte en indledende fase for udførelsen af fællesskabsinterventionen, der udgøres af identifikationen af de virksomheder, som muligvis ville være interesseret i VK-fonden. Den dato, der er fastsat for den effektive gennemførelse af investeringerne, nemlig den 31. december 2001, har følgelig ikke været svær at overholde.

— Domstolens bemærkninger

67 I henhold til artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning nr. 2052/88 findes »globaltilskud«, »der normalt forvaltes af en formidler udpeget af medlemsstaten i forståelse med Kommissionen, og som Kommissionen fordeler i form af individuelle tilskud til de endelige støttemodtagere«, blandt strukturfondenes interventionsformer.

68 Den anfægtede beslutning angår et globaltilskud tildelt via oprettelsen af en VK-fond. I overensstemmelse med faktablad nr. 19 medfinansierer strukturfondene en VK-fond, i hvilken også nationale partnere deltager, og som ifølge den generelle bestemmelse i litra ii) i faktablad nr. 19 ikke forvaltes af Kommissionen, men af en national enhed, der fungerer som formidler for fordelingen af globaltilskuddet. VK-fonden, oprettet sammen med både de nationale og EFRU's udbetalinger, intervenerer hos rentable virksomheder under overholdelse af reglerne for fællesskabsinterventionernes finansielle gennemførelse i overensstemmelse med nævnte faktablads generelle bestemmelse i litra vii) og viii).

69 Del C i faktablad nr. 19 nævner i den forbindelse begreberne »forpligtelse« og »faktisk afholdt udgifter«, der består henholdsvis af »dokumentet vedrørende tilvejebringelse eller udvidelse af en VK-fonds startkapital« og af de udgifter, »der udgøres af den kapital, som partnerne har indbetalt til VK-fonde (kapitalindskud) i nøje sammenhæng med gennemførelsesrapporterne, der viser de erhvervede kapitalinteresser, som godtgør, at foranstaltningen gennemføres efter planen«. Del D, stk. 2, i nævnte faktablad bestemmer endelig, at »[v]ed afslutningen af EF-interventionen […] skal VK-fondes finansielle nettostilling gøres op ved at sammenholde anvendelsen af det samlede kapitalindskud med det samlede beløb, der er anvendt til interventioner i virksomheder i løbet af den pågældende periode«. Hvis denne fond på tidspunktet for afslutningen ikke har anvendt sin samlede kapital i SMV, kan interventionsforanstaltningen følgelig ikke anses for at være gennemført fuldt ud.

70 Henset til den nøje sammenhæng, der fastlægges i del C i faktablad nr. 19 mellem den kapital, som partnerne har indbetalt til VK-fonde på den ene side, og gennemførelsesrapporterne, der viser de erhvervede kapitalinteresser i SMV, og som godtgør, at

foranstaltningen gennemføres efter planen, på den anden side, har Retten imidlertid ikke begået en retlig fejl ved at konkludere, at Kommissionen korrekt havde fastsat den 31. december 2001 som slutdato for EF-interventionen.

71 For så vidt angår appellantens klagepunkt vedrørende den fejlagtige fortolkning af aftalen fremgår det ligeledes af det ovenfor anførte, således som det blev fastslået af Retten i den appellerede doms præmis 55, at henvisningen til »betalinger, der foretages af formidleren«, som skal gennemføres før fristen for interventionen, og som fremgår af artikel 13, stk. 4, i samme aftale, skal forstås således, at den omfatter erhvervelsen af kapitalinteresser i SMV ifølge del B i faktablad nr. 19.

72 En sådan fortolkning er ikke — modsat appellantens opfattelse — i strid med reglerne om den interventionsforanstaltning, der findes i projektet om globaltilskud. Det er nemlig tilstrækkeligt at bemærke, hvilket Retten med føje har anført i den appellerede doms præmis 53, at nævnte projekt i punkt 5.2.5 gengiver de definitioner af forpligtelse og udgifter, der fremgår af punkt C i faktablad nr. 19. Dette projekt gør det således ikke muligt at lægge en anden slutdato for EF-interventionen end den 31. december 2001 til grund.

73 For så vidt angår den i projektet om globaltilskud angivelige manglende henvisning til kapitalinteresser i SMV som VK-fondens udgifter, skal det, således som Retten har konstateret i den appellerede doms præmis 53, bemærkes, at dette projekt gengiver de definitioner, der fremgår af del C i faktablad nr. 19, og bestemmer, at disse kapitalinteresser skal være nærmere fastsat i gennemførelsesforholdene.

74 Hvad angår de materielle vanskeligheder, der er påberåbt af appellanten for så vidt angår erhvervede kapitalinteresser i SMV før den 31. december 2001, skal det i øvrigt bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 57 korrekt har bemærket, at punkt 5.2.2 i projektet om globaltilskud havde fastsat en fase for »information om fonden« forud for gennemførelsen af fællesskabsinterventionsforanstaltningen, i

løbet af hvilken fase de nationale myndigheder faktisk har kunnet identificere de virksomheder, der muligvis ville være interesseret i VK-fonde og udføre en forudgående undersøgelse af disse med henblik på at fastlægge forpligtelserne før den 31. december 1999 og gennemføre udbetalingerne før den 31. december 2001. Det skal desuden bemærkes, at formidleren under alle omstændigheder var blevet oplyst om fristerne for interventionen ved den underskrivelse af aftalen, der fandt sted den 22. juli 1999.

75 Endelig skal det, hvad angår appellantens argumentation om, at Retten ikke har fremlagt sine egne begrundelser, men har anvendt begrundelserne fra den anfægtede beslutning, under alle omstændigheder fastslås, at Kommissionen, der i beslutningen svarer på de bemærkninger, som er blevet fremsat af appellanten i løbet af den administrative procedure, bl.a. har fremhævet, at udgifternes støtteberettigelse blev undergivet en betingelse om, at de tildelte beløb anvendes til investeringer i SMV i regionen Basilicata. Kommissionen har desuden henvist udtrykkeligt til del D i faktablad nr. 19. Det følger heraf, at Retten ikke har foretaget en udskiftning i relation til den anfægtede beslutnings begrundelse, men har taget de faktiske og retlige forhold, der er anført i denne, i betragtning for at undersøge retsaktens lovlighed.

76 Det andet anbringende, der er påberåbt af appellanten til støtte for appellen, skal følgelig forkastes som ubegrundet.

Det tredje appelanbringende vedrørende den fejlagtige fortolkning af »nyttebetingelsen«

— Parternes argumenter

77 Ifølge appellanten har Retten begået en retlig fejl ved at forkaste anbringendet om annullation, der begrundedes med tilsidesættelse af fællesskabsinterventionens »nyttebetingelse«. Retten udledte denne betingelse af reglerne om fristen for at foretage udbetalingerne til VK-fonden, skønt ingen af reglerne indeholder noget om en sådan

betingelse for udgifternes støtteberettigelse. Henset til, at Kommissionens skønsbeføjelse med hensyn til nedsættelse af støtte ifølge retspraksis vedrørende strukturfonde (jf. Rettens dom af 9.9.2008, forenede sager T-349/06, T-371/06, T-14/07, T-15/07 og T-332/07, Tyskland mod Kommissionen, Sml. II, s. 2181) ikke kan gå så vidt som til at vedtage beslutninger, der afviger fra betingelserne, som er fastsat i artikel 24 i forordning nr. 4253/88, skulle Retten have fastslået den anfægtede beslutnings ulovlighed.

78 Kommissionen har indrømmet, at Retten fastslog, at udtrykket »nyttebetingelse« ikke fremgår af de bestemmelser, der gælder for globaltilskuddet. Kommissionen har imidlertid anført, at Retten har henvist til artikel 1 i forordning nr. 4254/88 som en bestemmelse med generel og programmatisk karakter vedrørende EFRU's intervention, og at Kommissionen heraf har udledt, at denne fonds formål kun kan anses for opfyldt, hvis interventionen gennemføres til fordel for de virksomheder, der er omfattet af støtten. En sådan betingelse udgør således ikke hjemlen for den anfægtede beslutning, men snarere et hovedprincip og et logisk grundlag for de bestemmelser, der gælder for nævnte projekt.

— Domstolens bemærkninger

79 Herved findes Retten korrekt at have antaget, at udtrykket »nyttebetingelse«, der fremgår af punkt 22 i den anfægtede beslutnings begrundelse, havde den funktion at henvise til de principper, som er lagt til grund for de samlede betingelser vedrørende tildeling af et globaltilskud som det i sagen omhandlede. Det fremgår nemlig især, således som det er blevet fastslået i denne doms præmis 67-73, af forordning nr. 2052/88, af faktablad nr. 19 og af projektet om globaltilskud, at et globaltilskud tildelt via oprettelsen af en VK-fond skal anses for gennemført, hvis fællesskabsstøtten kommer frem til modtagervirksomhederne — i den foreliggende sag SMV beliggende i regionen Basilicata. Det er denne betingelse, som fremstår i den anfægtede beslutning ved nævnte udtryk.

80 Den omstændighed, at dette udtryk ikke explicit fremgår af retsakterne vedrørende det pågældende globaltilskud, er uden relevans for undersøgelsen af den anfægtede beslutning lovlighed.

81 Retten har dermed ikke — modsat appellantens opfattelse — begået nogen retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 72 at finde, at indsættelsen af henvisningen til »nyttebetingelsen« ikke føjer en ny betingelse til dem, der er fastsat i reglerne for den pågældende intervention, og at Kommissionen nøjedes med at anvende disse.

82 Det tredje anbringende, der er påberåbt af appellanten til støtte for appellen, skal følgelig forkastes som ubegrundet.

Det fjerde appelanbringende vedrørende den fejlagtige fortolkning og anvendelse af principperne om overholdelse af retten til kontradiktion, sådan som de fremgår af dommen Medicurso mod Kommissionen

— Parternes argumenter

83 Ifølge appellanten foretog Retten i den appellerede doms præmis 79 ved påkendelsen af anbringendet om annullation, der begrundedes med tilsidesættelse af artikel 25 og 26 i forordning nr. 4253/88, en fejlagtigt udlægning af dommen i sagen Medicurso mod Kommissionen, ifølge hvilken det i enhver procedure mod en person er nødvendigt at sikre overholdelsen af retten til denne persons kontradiktion selv i mangel af særlige bestemmelser i den forbindelse. Retten har dermed begrænset muligheden for at anvende en sådan regel til det ene tilfælde, hvor reglen påberåbes som en nødvendig regel til at sikre kontradiktionsprincippet. Retten fulgte således en fortolkning i strid med den, som er fastholdt af EU's retsinstanser, der ikke har undergivet anvendelsen af denne regel nogen betingelse, og appellanten henviser herved

til Domstolens domme af 9. juni 2005, Spanien mod Kommissionen (sag C-287/02, Sml. I, s. 5093, præmis 37), og af 8. marts 2007, Gerlach (sag 44/06, Sml. I, s. 2071, præmis 38), samt Rettens dom af 27. juni 2007, Nuova Gela Sviluppo mod Kommissionen (sag T-65/04, præmis 53).

84 Ifølge Kommissionen har Retten ikke begået nogen retlig fejl, eftersom betingelserne for at anvende det i retspraksis udviklede princip, der er fastsat i dommen i sagen Mediocurso mod Kommissionen, i den foreliggende sag ikke foreligger opfyldt, da proceduren ikke kunne resultere i en for appellanten bebyrdende retsakt.

— Domstolens bemærkninger

85 Artikel 24, stk. 1, i forordning nr. 4253/88 bestemmer, at når Kommissionen finder, at gennemførelsen af en fællesskabsinterventionsforanstaltning kun berettiger, at der ydes en del af den bevilligede finansielle støtte, foretager Kommissionen en passende undersøgelse af sagen og anmoder medlemsstaten eller de andre myndigheder, som denne har udpeget til iværksættelsen af aktionen, om at fremkomme med deres bemærkninger. Artikel 25 og 26 i samme forordning fastsætter bestemmelserne for tilsyn og evaluering af gennemførelsen af nævnte støtte, og disse skal gennemføres som led i et partnerskab mellem medlemsstaterne og Kommissionen.

86 Disse bestemmelser og navnlig nævnte artikel 24 fastsætter ikke, således som Retten med føje har fastslået, at de virksomheder, der modtager finansiel støtte, eller de formidlere, som er tillagt administrationen af globaltilskuddet, såsom appellanten, skal høres under Kommissionens undersøgelse af gennemførelsen af interventionsforanstaltningen med henblik på at foretage en mulig ændring af denne støttes beløb.

87 Ifølge Domstolens praksis, der er påberåbt af appellanten, bl.a. dommen i sagen Mediocurso mod Kommissionen, skal procedurereglerne, selv de, der ikke udtrykkeligt er fastsat af lovgiver, anvendes i enhver procedure, der er iværksat mod en person,

og som vil kunne resultere i en for denne person bebyrdende retsakt, når reglerne er tvingende nødvendige for at sikre overholdelsen af grundlæggende principper, såsom beskyttelsen af retten til kontradiktion. Retten har i den appellerede doms præmis 79 med føje udelukket, at appellanten kan påberåbe sig et sådant princip for at få en ret til at blive hørt under Kommissionens undersøgelse af lovligheden af den pågældende fællesskabsintervention til at fremgå af den forordning, der finder anvendelse, navnlig artikel 25 og 26 i forordning nr. 4253/88.

88 Den medlemsstat, som bliver hørt i overensstemmelse med nævnte artikel 24, er nemlig den anfægtede beslutnings eneste adressat, da medlemsstaten skal tilbagebetale Kommissionen de beløb, der svarer til den eventuelle nedsættelse af tilskuddet, og beslutningen pålægger ikke de nationale myndigheder at kræve beløbene tilbage fra de pågældende støttemodtagende virksomheder.

89 Under en procedure som den, der har ført til vedtagelsen af den anfægtede beslutning, pålagde den almindelige grundsætning om overholdelse af retten til kontradiktion dermed ikke Kommissionen pligt til at høre de pågældende SMV, og da slet ikke den formidlerenhed, som forvaltningen af et globaltilskud påhvilede.

90 Det skal desuden fastslås, at det fremgår af den anfægtede beslutning og navnlig af punkt 10, 18 og 19 i denne, at appellanten i øvrigt har haft mulighed for at blive hørt af Kommissionen og at fremlægge sine skriftlige bemærkninger.

91 Herefter finder Domstolen at måtte forkaste appellantens fjerde anbringende til støtte for appellen.

Det femte appelanbringende vedrørende tilsidesættelsen af artikel 25 og 26 i forordning nr. 4253/88 om Kommissionens forpligtelser til overvågning og kontrol

— Parternes argumenter

92 Ifølge appellanten har Retten tilsidesat artikel 25 og 26 i forordning nr. 4253/88, idet den fejlagtigt har fastslået, at disse artikler ikke — i en intervention som den i sagen omhandlede — forpligter Kommissionen til at fremsætte indsigelser mod interventionens gennemførelse i løbet af gennemførelsesfasen og navnlig i løbet overvågningsudvalgets møder. Retten har i den forbindelse ikke blot fejlagtigt fastslået, at anerkendelsen af en sådan forpligtelse hindrer Kommissionen i at vedtage beslutninger om nedsættelse eller ophævelse af finansiel støtte, men har ligeledes tilskyndet Kommissionen til ikke at anvende den overvågnings- og kontrolordning, der er fastsat af nævnte artikler.

93 Kommissionen har fremhævet — som det fremgår af den appellerede dom — at dens opgave under interventionernes gennemførelsesfase ikke består i at finde og sanktionere de uregelmæssigheder, der er begået under denne gennemførelse, men — i samarbejde med medlemsstaterne — at deltage i gennemførelsen af et effektivt tilsyn takket være de instrumenter, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 25, og i at foretage evalueringerne efter samme forordnings artikel 26. Konstateringen af uregelmæssigheder og vedtagelsen af nødvendige finansielle justeringer henhører under den procedure, der er fastsat i samme forordnings artikel 24.

— Domstolens bemærkninger

94 Artikel 25 og 26 i forordning nr. 4253/88 fastsætter henholdsvis en overvågningsprocedure for gennemførelsen af den finansielle støtte og en evalueringsprocedure for fællesskabsaktionerne.

95 I overensstemmelse med artikel 25, stk. 1, første afsnit, handler Kommissionen og de nationale myndigheder sammen i overvågningsproceduren som led i et partnerskab, der gennemføres ved hjælp af overvågningsudvalgene. Ifølge samme bestemmelses andet punktum »[sikres] [d]enne overvågning […] ved hjælp af rapporter, der udarbejdes efter procedurer fastlagt ved fælles overenskomst, stikprøvekontrol og dertil nedsatte udvalg«.

96 I overensstemmelse med artikel 26 i forordning nr. 4253/88 skal Kommissionen i samarbejde med de nationale myndigheder gennemføre en forhåndsvurdering og en efterfølgende vurdering af aktionerne med strukturelt sigte bl.a. med henblik på etableringen af fællesskabsrammer for intervention.

97 Retten fandt i den appellerede doms præmis 79 og 80, at det ikke fremgår af disse bestemmelser, at Kommissionen er forpligtet til at fremsætte indsigelser eller skabe tvivl navnlig i overvågningsudvalget, før nedsættelsen af en finansiel støtte gennemføres efter artikel 24 i forordning nr. 4253/88.

98 En sådan vurdering er ikke behæftet med en retlig fejl.

99 Nævnte artikel 24 betinger nemlig ikke nedsættelsen, suspensionen eller ophævelsen af en støtte af en forudgående fremsættelse af indsigelser i forbindelse med overvågningsproceduren for gennemførelsen af interventionen.

100 På samme måde fastlægger artikel 25 og 26 i forordning nr. 4253/88, som vedrører overvågningen og evalueringen for gennemførelsen af støtten, ikke en forbindelse mellem Kommissionens opgaver under denne gennemførelse og Kommissionens kompetencer til at træffe afgørelse om nedsættelse, suspension eller ophævelse af en støtte.

101 Det følger heraf, at der på ingen måde af den ordning, som er fastsat af nævnte forordning, fremgår en forpligtelse for Kommissionen til at fremsætte indsigelser i overvågningsudvalget forud for en beslutning vedrørende nedsættelse, suspension eller ophævelse af støtte.

102 Støttemodtagerne og, i tilfælde af et globalindskud, formidlerne er desuden de eneste ansvarlige for den pågældende aktion. Den omstændighed, at Kommissionen i givet fald har undladt at gøre opmærksom på uregelmæssigheder i løbet af gennemførelsen af denne aktion, kan dermed ikke anses for at udelukke eller begrænse et sådant ansvar. Den fortolkning, der er foreslået af appellanten, har nemlig, som generaladvokaten har anført i punkt 140 i forslaget til afgørelse, den virkning bl.a. at fritage formidleren for alt ansvar for de uregelmæssigheder, som Kommissionen ikke har gjort opmærksom på under gennemførelsen af den foranstaltning, der er genstand for den finansielle støtte. Denne fortolkning er uforenelig med forordningens formål, som er at sikre de pågældende virksomheders effektive overholdelse af betingelserne for at yde støtten.

103 På denne baggrund er den omstændighed, at Kommissionen — i modsætning til det af Kommissionen anførte — selv om den ikke i udøvelsen af sine overvågningskompetencer skal begrænse sig til alene at udøve en støttefunktion for gennemførelsen af fællesskabsinterventionen, men henset til partnerskabssystemet — der ligger til grund for ordningen fastlagt ved forordning nr. 4253/88 — skal gøre de kompetente myndigheder opmærksomme herpå, når den opdager uregelmæssigheder begået af de pågældende virksomheder, konkret ikke har gjort det, uden betydning for den omtvistede beslutnings lovlighed.

104 Det fremgår således af det foregående, at appellantens femte anbringende til støtte for appellen savner grundlag.

Det sjette anbringende vedrørende tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet

— Parternes argumenter

105 Ifølge appellanten har Retten fejlagtigt fastslået, at Kommissionen ikke havde vakt nogen berettiget forventning hos appellanten hvad angår fællesskabsinterventionens varighed. Retten fandt, at Kommissionens angivelige forsikringer, selv om de måtte anses for godtgjort, var i strid med de bestemmelser, der fandt anvendelse på den pågældende finansielle støtte, bl.a. for så vidt angår slutdatoen for denne intervention. Retten lagde bl.a. en fejlagtig vurdering både af indholdet af projektet om globaltilskud og af dette tilskuds modtagere til grund.

106 Kommissionen har i den forbindelse blot gjort gældende, at Rettens vurdering vedrørende den pågældende interventions karakteristika og dennes slutdato ikke er behæftet med fejl. Kommissionen har desuden fremhævet, at den aldrig har givet appellanten præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer, men at den altid har erklæret, at de udgifter, der er berettiget til finansiering, alene var de investeringer i SMV, som blev gennemført før den 31. december 2001.

— Domstolens bemærkninger

107 Herved skal det indledningsvis bemærkes, at retten til at påberåbe sig en berettiget forventning er betinget af, at institutionen har givet præcise forsikringer af en sådan art, at de er egnede til at skabe en berettiget forventning hos den, som de er rettet til, og at disse forsikringer er i overensstemmelse med gældende regler (jf. i denne retning dom af 9. november 2000, sag C-207/99 P, Kommissionen mod Claudine Hamptaux, Sml. I, s. 9485, præmis 47).

108 Det af appellanten påberåbte anbringende er imidlertid baseret på argumenter, der, således som det fremgår af den foreliggende doms præmis 67-73, er ubegrundede. I modsætning til det af appellanten anførte, har Retten nemlig med føje fastslået, at det følger af de gældende bestemmelser, at tilskuddets modtagere ikke var appellanten, men SMV beliggende i regionen Basilicata, og at udløbet for den frist, inden for hvilken investeringerne i SMV skulle have været gennemført, i overensstemmelse med beslutningen om støttetildeling, med projektet om globaltilskud og med aftalen var fastsat til den 31. december 2001.

109 Retten har således korrekt i præmis 90 i sin dom fastslået, at Kommissionen ikke kunne give appellanten forsikringer, der gjorde det muligt for virksomheden at vælge en anden slutdato for interventionen end den, der er fastsat for denne af de gældende regler, eftersom nævnte forsikringer ville have været i strid med de nævnte retsregler.

110 Det sjette anbringende, der er påberåbt af appellanten til støtte for appellen, er følgelig ubegrundet.

Det syvende anbringende vedrørende en urigtig gengivelse af beviserne og tilsidesættelse af de almindelige grundsætninger om bevisbyrde

— Parternes argumenter

111 Med dette anbringende, der vedrører den appellerede doms præmis 91, har appellanten gjort gældende, at virksomheden i stævningen ved første instans påberåbte sig den omstændighed, at det klart fremgik af de halvårlige rapporter, der var blevet fremlagt for overvågningsudvalget, at Kommissionen i løbet af proceduren med oprettelse af VK-fonden fuldt ud blev oplyst om interventionsforanstaltningens status, samt at Kommissionen godkendte formidlerorganisationens aktion og var enig i formidlerorganisationens fortolkning af de bestemmelser, der fandt anvendelse på

denne foranstaltning. Til trods for, at sådanne påstande ikke er blevet bestridt af Kommissionen ved Retten, fastslog denne, at appellanten ikke havde fremlagt beviser i den forbindelse. Appellanten havde hverken fremlagt de halvårlige rapporter, der viser, at ingen økonomisk transaktion var blevet gennemført frem til den 30. juni 2001, eller rapporten vedrørende opdateringen af 21. november 2001. I mangel af disse dokumenter fastslog Retten fejlagtigt, at den ikke var i stand til at fastslå rigtigheden af appellantens påstande. Appellanten har derimod anført, at Retten i mangel af indvendinger fra Kommissionens side skulle anse appellantens argumenter for godtgjort, eller at det, hvis nævnte dokumenter virkelig var fundet nødvendige med henblik på dommens afsigelse, påhvilede Retten at anmode appellanten om at fremlægge disse.

112 Kommissionen frakender dette syvende appelanbringende betydning, eftersom Retten ved forkastelsen af anbringendet om tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning har henvist til andre grunde end dem, der vedrører vurderingen af nævnte dokumenter. Kommissionen har med hensyn til realiteten hævdet, at Retten korrekt fandt, at den i mangel af beviser ikke kunne tage stilling til spørgsmålet, om overvågningsudvalget var blevet oplyst om den omstændighed, at interventionerne til fordel for SMV ikke var blevet gennemført før den 31. december 2001. De ved første instans fremlagte dokumenter indeholdt faktisk ikke klare oplysninger vedrørende dette emne. Henset til Kommissionen og appellantens forskellige holdninger, fastslog Retten korrekt, at den ikke var i stand til at tage stilling til dette punkt.

— Domstolens bemærkninger

113 Til støtte for det syvende anbringende vedrørende en urigtig gengivelse af beviserne og tilsidesættelse af de almindelige grundsætninger om bevisbyrde har appellanten fremlagt fire nye dokumenter.

114 Det skal herved bemærkes, at Domstolen under en appel kun har kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den (jf. dom af 29 april 2004, forenede sager C-199/01 P og C-2000/01 P, IPK-München og

Kommissionen, Sml. I, s. 4627, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis). At tillade en part først for Domstolen at fremlægge et bevis, som parten ikke har fremlagt for Retten, ville være ensbetydende med at give ham ret til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten (dom af 1 februar 2007, sag C-266/05 P, Sison mod Rådet, Sml. I, s. 1233, præmis 95).

115 Appellantens fremlæggelse af nævnte dokumenter kan dermed ikke tillades.

116 Det skal desuden bemærkes, at det, således som Kommissionen har gjort gældende, er ganske korrekt, at dette appelanbringende vedrører en indledende vurdering fra Retten. Retten forkastede nemlig i den appellerede doms præmis 88-92 anbringendet om annullation vedrørende tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved at henvise til andre forhold end dem udledt af de dokumenter, hvormed appellanten bestrider Rettens vurdering.

117 Hvad angår spørgsmålet om holdbarheden af dette anbringende skal det for det første påpeges, at det påhviler den part, der som led i et annullationssøgsmål bestrider en retsakts lovlighed, at fremlægge beviser af en art, der kan støtte partens påstande.

118 I overensstemmelse med artikel 66, stk. 1, første afsnit, i Rettens procesreglement træffer Retten desuden bestemmelse om, hvilke bevismidler den finder hensigtsmæssige. Som det fremgår af Domstolens praksis, kan således kun Retten fastlægge, om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i den sag, der forelægges den til afgørelse, og vurdere beviserne, medmindre der er tale om en åbenbart urigtig gengivelse af disse forhold (jf. kendelse af 26 januar 2005, sag C-153/04 P, Euroagri mod Kommissionen, præmis 61 og 62). Den omstændighed, at Retten ikke anmodede om at lægge et dokument på sagen, udgør dermed ikke, når der ikke foreligger en anmodning om fremlæggelse fra den interesserede part, en tilsidesættelse af sagsbehandlingsreglerne.

119 For det andet foreligger der ifølge Domstolens faste praksis en urigtig gengivelse af beviserne, såfremt det åbenbart fremgår, at gengivelsen af de foreliggende beviser er urigtig, uden at det er nødvendigt at fremlægge nye beviser (jf. dom af 18 januar 2007, sag C-229/05 P, PKK og KNK mod Rådet, Sml. I, s. 439, præmis 37, og i denne retning ligeledes dom af 6 april 2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 54, og af 18 juli 5007, sag C-326/05 P, Industrias Ouímicas del Vallés mod Kommissionen, Sml. I, s. 6557, præmis 60).

120 I den foreliggende sag skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 91 fastslog, at den ikke — på grund af den omstændighed, at hverken de halvårlige rapporter, der skal indleveres til overvågningsudvalget, eller rapporten vedrørende opdateringen af 21. november 2001, som nævnes i dette udvalgs mødeprotokol af 10. december 2001, var blevet fremlagt — kunne undersøge, om overvågningsudvalget var blevet informeret om, at VK-fondens samlede udbetalte kapital ikke kunne være investeret i SMV før den 31. december 2001.

121 Det fremgår i den forbindelse af nævnte mødeprotokols punkt 5, at overvågningsudvalget den 10. december 2001 udtrykte sin »godkendelse til gennemførelsen af globaltilskudsordningen«, og at udvalget tog rapporten vedrørende opdateringen af 21. november 2001 for så vidt angår oprettelsen af VK-fonden til efterretning.

122 Ifølge Retten fandtes appellanten ikke at have fremlagt dokumentation, hvorefter det kunne fastslås, at appellanten havde oplyst overvågningsudvalget om, at den samlede betalte kapital ikke var blevet investeret i SMV før den 31. december 2001, hvorfor Retten kunne ikke fastslå, at Kommissionen faktisk havde haft kendskab til fællesskabsinterventionens gennemførelsesstatus.

123 En sådan vurdering kan ikke anses for fejlagtig, eftersom Retten ikke — da der ikke forelå forhold, på grundlag af hvilke overvågningsudvalget kunne have udtrykt sin godkendelse — kunne fastslå, at Kommissionen havde godkendt fremgangsmåden ved gennemførelsen af den pågældende interventionsforanstaltning.

124 Det følger heraf, at det syvende anbringende vedrørende en urigtig gengivelse af beviserne og tilsidesættelse af de almindelige grundsætninger om bevisbyrde under alle omstændigheder skal anses for ubegrundet.

Det ottende anbringende vedrørende tilsidesættelsen af retspraksis om anvendelsen af proportionalitetsprincippet i forbindelse med nedsættelse af finansiel støtte

— Parternes argumenter

125 Med det ottende anbringende har appellanten bestridt den vurdering, som navnlig fremgår af den appellerede doms præmis 93, ved hvilken Retten ved at henvise til dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen fastslog, at Kommissionen på grund af de ikke-foretagne investeringer i SMV var forpligtet til at foretage nedsættelse af støtten uden at tage hensyn til forskellige omstændigheder, der er påberåbt af appellanten, hvad angår den begåede overtrædelses begrænsede karakter. Appellanten har bemærket, at denne dom vedrører en beslutning baseret på artikel 12 i forordning nr. 4254/88 og ikke på denne forordnings artikel 24. Sidstnævnte artikel indeholder ikke nogen henvisning til en ordning med »automatisk« tilbagesøgning og tillægger ikke Kommissionen nogen skønsbeføjelse. Kommissionen skal derimod, som det fremgår af Rettens dom af 11. december 2003, Conserve Italia mod Kommissionen (sag T-306/00, Sml. II, s. 5705, præmis 135-149), ved fastsættelsen af den nedsættelse, der skal gennemføres af det oprindeligt tildelte støttebeløb, tage hensyn til modtagernes adfærd, herunder særligt til, at de ikke har handlet svigagtigt.

126 Kommissionen har gjort gældende, at Retten korrekt har fundet, at den nedsættelse, der foretages af Kommissionen i tilfælde af, at en af betingelserne for tildeling af fællesskabsstøtte, såsom den vedrørende fristen for gennemførelse af støtteberettigede udgifter, ikke overholdes, blot er en økonomisk berigtigelse uafhængig af modtagernes culpa eller eventuelle forsøg på svig. Retten har derfor ikke tilsidesat retspraksis vedrørende proportionalitetsprincippet ved at fastslå, at Kommissionen ikke havde nogen skønsbeføjelse for så vidt angår nedsættelsen af det oprindeligt tildelte finansielle støttebeløb.

— Domstolens bemærkninger

127 Retten har i den appellerede doms præmis 93 fastslået, at Kommissionen ikke har nogen skønsbeføjelse hvad angår følgerne af den omstændighed, at en del af den til VK-fondene indbetalte kapital ikke var investeret i SMV pr. 31. december 2001. Retten henviste i den forbindelse til præmis 22, 23 og 47 i dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen.

128 Denne dom vedrører, som det er blevet fremhævet af appellanten, en kommissionsbeslutning vedtaget på grundlag af artikel 12 i forordning nr. 4254/88, der indfører en overgangsbestemmelse, som fastsætter en frist og pålægger tilbagesøgning af midler, der ikke er blevet anvendt. Den anfægtede beslutning er derimod baseret på artikel 24 i forordning nr. 4253/88, der tildeler Kommissionen beføjelse til at nedsætte den finansielle støtte, når foranstaltningen er blevet gennemført på en uregelmæssig måde og ikke berettiger tildelingen af den fulde støtte. Den manglende overholdelse af fristen for at afslutte fællesskabsinterventionen skal ligeledes forstås som en af de gennemførelsesuregelmæssigheder, der omfattes af artikel 24.

129 Som generaladvokaten har anført i punkt 208 i sit forslag til afgørelse, er Kommissionen ifølge Domstolens praksis ved vedtagelsen af en beslutning, der er baseret på nævnte artikel 24, ikke forpligtet til at tilbagesøge den finansielle støtte fuldstændigt, men kan træffe afgørelse om at fastsætte en andel af støtten, som skal tilbagebetales. Kommissionen skal imidlertid anvende denne beføjelse under overholdelse af proportionalitetsprincippet således, at den støtte, den tilbagesøger, ikke er uforholdsmæssig i forhold til de begåede uregelmæssigheder (jf. dom af 19 januar 2006, sag C-204/03 P, Comunità montana della Valnerina mod Kommissionen, Sml. I, s. 731, præmis 140).

130 Det følger heraf, at Rettens fortolkning i den foreliggende sag vedrørende anvendelsen af proportionalitetsprincippet er fejlagtig.

131 En sådan retlig fejl kan imidlertid konkret ikke føre til ophævelse af den appellerede dom, eftersom appellanten ikke fremlagde noget bevis for Retten, der kunne gøre det muligt at fastslå, at den anfægtede beslutning, for så vidt som den vedrører nedsættelse af stort set hele den oprindeligt tildelte finansielle støtte, ikke tager hensyn til forhold, som kan begrunde den nedsættelse af beløbet, der er besluttet af Kommissionen.

132 Til støtte for anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet har appellanten gjort gældende, at VK-fondens manglende investeringer i SMV er følgen af en fejlagtig fortolkning af gældende regler, men ikke af svig til skade for Fællesskabet.

133 En sådan omstændighed berettiger ikke i sig selv, at størrelsen af nedsættelsen af støtten skal være mindre end den, som blev besluttet af Kommissionen.

134 Selv om svig berettiger den forhøjede nedsættelse, der skal foretages af det oprindeligt tildelte støttebeløb, udgør manglende svig nemlig ikke en årsag af en karakter, der berettiger den fortsatte støtte, som ikke anvendes i overensstemmelse med de gældende regler.

135 Appelanbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet skal dermed forkastes, for så vidt som Retten korrekt fastslog, at de af appellanten påberåbte omstændigheder ikke berettiger den nedsættelse af støttebeløbet, som er foretaget af Kommissionen.

Den appellerede doms del vedrørende erstatning

Appelanbringendet om utilstrækkelig begrundelse og om en retlig fejl

— Parternes argumenter

136 Appellanten har gjort gældende, at Retten som reaktion på virksomhedens påstand om erstatning baseret på den anfægtede beslutnings ulovlighed blot udtalte, at for så vidt som en sådan ulovlighed ikke var blevet fastslået af Retten, var en af de krævede betingelser for at tilkende erstatning ikke opfyldt. Retten har således undladt at træffe afgørelse om de øvrige betingelser for, at der fastslås et erstatningsansvar uden for kontraktforhold, ligesom den ikke har begrundet forkastelsen af påstanden om ikke-økonomisk skade. Retten har heller ikke truffet afgørelse vedrørende appellantens argumenter om ansvaret for en lovlig handling, der bl.a. følger af Kommissionens adfærd under den overvågningsprocedure, som har påført appellanten usædvanlige og særlige tab.

137 Ifølge Kommissionen var det velbegrundet, når Retten ved at have fastslået, at en af de tre krævede betingelser for, at Unionen kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, ikke var opfyldt, ikke foretog en undersøgelse af de øvrige to betingelser. Kommissionen har desuden bemærket, at appellantens argumentation vedrørende ansvaret for en lovlig handling reelt er baseret på institutionens påståede ulovlige adfærd og således bør forkastes. I det omfang formidlerorganisationen kendte betingelserne for tildeling af EFRU's støtte, var den tillige ikke udsat for en usædvanlig økonomisk risiko, der var højere end den, der normalt er forbundet med VK-fondens aktiviteter i forbindelse med globaltilskud.

— Domstolens bemærkninger

138 Det skal herved indledningsvis påpeges, at det ifølge Domstolens faste praksis, således som det er blevet fremhævet i den appellerede dom, er en forudsætning for Unionens ansvar uden for kontraktforhold i medfør af artikel 340, andet afsnit, TEUF, at tre kumulative betingelser er opfyldt, nemlig ulovligheden af den adfærd, som Unionens institutioner kritiseres for, eksistensen af en skade samt tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem adfærden og den påberåbte skade (jf. bl.a. dom af 9 september 1999, sag C-257/98 P, Lucaccioni mod Kommissionen, Sml. I, s. 5251, præmis 11, og af 29 april 2004, forenede sager C-162/01 P og C-163/01 P, Bouma og Beusmans mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 4509, præmis 43).

139 For så vidt angår Rettens vurdering vedrørende appellantens påstand om culpa-ansvar skal det bemærkes, at Retten med føje og med en tilstrækkelig begrundelse udelukkede, at Kommissionen kunne have påført Unionen ansvar på grund af vedtagelsen af den anfægtede beslutning, eftersom denne ikke er behæftet med nogen ulovlighed, hvorfor en af de krævede betingelser for at antage erstatningsansvar mangler.

140 Appellanten har ligeledes i første instans påberåbt sig et objektivt erstatningsansvar for Unionen ved at hævde at have lidt tab på grund af den omstændighed, at Kommissionen under overvågningsproceduren ikke havde udført nogen kontrol eller nogen undersøgelse af fremgangsmåden ved gennemførelsen af den pågældende foranstaltning.

141 Uden at det er nødvendigt, at Domstolen tager stilling til muligheden for, at Unionen ifalder ansvar for en skade, der er forårsaget af en lovlig handling under omstændigheder som de i denne sag foreliggende, er det tilstrækkeligt at fastslå, at Retten uden at begå en retlig fejl kunne forkaste dette anbringende, eftersom de økonomiske og ikke-økonomiske skader, der er påberåbt af appellanten, under alle omstændigheder ikke fremviser nogen usædvanlig og særlig karakter. De eventuelle økonomiske tab — såsom et tab ved at få en angivelig plet på sit omdømme — udgør, såfremt de måtte foreligge, de følger, som enhver erfaren erhvervsdrivende kan vente på grund

af vedtagelsen af en beslutning om at nedsætte det oprindeligt tildelte støttebeløb, vedtaget på grundlag af artikel 24 i forordning nr. 4253/88.

142 Følgelig er den appellerede dom med sin udelukkelse af, at Unionen er ifaldet ansvar uden for kontraktforhold, ikke behæftet med nogen retlig fejl, hvorfor dette appelanbringende skal forkastes.

143 Det følger af det foregående, at ingen af appellantens anbringender til støtte for appellen kan tages til følge, hvorfor appellen skal forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

144 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af samme reglements artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og appellanten har tabt sagen, bør virksomheden pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Sviluppo Italia Basilicata SpA betaler sagens omkostninger.

Underskrifter